

ДВІЙНЯТА

Їм було приблизно по дванадцять. Може, й менше, цього ніхто не допитувався у них – ні баба, що стрічалася щодня їм у місті на базарі, ні пузатий дядечко з яблуками – ніхто. Та й навіщо? Діти як діти.

Перший погляд на дівчаток тривав на півсекунди довше, ніж на будь-кого іншого, бо вони були двійнятами. Схожими, як два червонобоких яблука на гілці. Їхні личка, однаковісінькі для незнайомих, усміхалися, але голоси різнилися: Оля говорила так, наче відкушувала від скибки кавуна, Юля – наче сипала цукор.

Та їх прості й чіткі слова так само вивільняли енергію і настрої.

– Кабачки, купуйте кабачки! – вигукувала Оля, припрошуючи перехожих на запорошеному розі вулиці, що втікала убік від ринку.

– А кропу, вам треба кропу? – чіплялася Юля.

Але найчастіше – вулиця ніби змовлялася з потенційними покупцями і пропускала лише тих, хто вже видав на базарі всі свої гроші. Люди всміхалися приязно, крутили головами і проходили повз.

Скільки в них, в близняток, було тих кабачків та кропу? Не знає ніхто, але третій тиждень поспіль щоранку Оля і Юля з'являлися на вулиці, яка ставала продовженням торгового ряду, розгортали незмінний клопоть білої церати в давно вицвілих і відцвілих райських квітах і витягали з картатої турецької торбищі невеличкі кабачки, схожі на

такі собі зелені поросятка і обкладаючи їх ніжними парасольками кропу. Однакові свіжовмиті кабачки-грубасики, наставивши спинки до неба, лежали акуратним рядочком і за всією цією естетикою височіла вага з жовтою пластмасовою чашею.

Зранку допомагав тато, худорлявий і високий, з незмінною цигаркою в прокурених жовтуватих вусах, у вигорілій сорочці і цуравих джинсах, за п'ять хвилин по тім він зникав у своїх якихось справах і з'являвся знову аж під вечір, перед маршруткою додому. Дівчатка облаштовували собі робоче місце і зачинали розбалакувати кожного, хто проходив, зацікавлено оглядаючи навколишній крам. З першими грішми одна з них ішла до крамниці неподалік, повертаючись з пластиковою пляшкою мінеральної води з бульками. Вода потрібна була їм найдужче у спекотну

липневу днину: прохолоди не давали ані кепки, ані майки на бретелях, ані зовсім короткі шортики. До того ж, тінь бувала на цій вулиці аж по обіді, тому Юля і Оля увесь час дудлили воду, по черзі.

Їхній гаманець, великий, синього шкірзамінника, із бантиком, також був одним на двох. У ньому зберігалось на-торговане.

– Дивіться, гроші не погубіть, – по-вчала баба, що часто стояла поруч зі своєю різною городиною.

– Та ні, ми обережно, – зі спокоєм досвідчених домогосподарок відповідала котрась із дівчаток.

– А чо тато не помагає торгувати? – допитувався дядечко з яблуками.

– Тато на роботу пішов.

Отак щодня дві невеличкі дівчинки бавилися чи не в останню свою дитячу гру.

– Чотири гривні сімдесят п'ять ко-